

ה"ת 14967/07/18 - אמיר סיבוני נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום בירושלים

ה"ת 14967-07-18 סיבוני נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני: מספר תיק חיצוני

בפני כבוד השופטת חוי טוקר
המבקש: אמיר סיבוני ע"י ב"כ עו"ד מור יוסף שמעון
נגד מדינת ישראל ע"י מפקח צבי בן יצחק
המשיבה:

החלטה

1. בקשת המבקש להשבת תפוס - משאית מנוף מ.ר. 51-191-70 המצויה בבעלות המבקש (להלן: "המשאית" או "המנוף" או "התפוס").
2. המשאית נתפסה על-ידי המשיבה במסגרת חקירה המתנהלת בימים אלה, בגין אירוע מיום 1.7.18. ביום האירוע, בוצעה עבודה באמצעות המשאית במסגרתה נקשרו חומר בניה למשטח המנוף. במועד פריקת המנוף נפלה קורה אשר פגעה בראשו של עובר אורח.
3. מכאן בקשת המבקש להשבת המשאית לידיו.
4. לטענת המבקש, תכליות התפיסה אינן מתקיימות בענייננו: אין חשש כי תבוצע במשאית עבירה, שכן, המבקש פועל ברישיון והמנוף תקין. כמו כן, טוען המבקש כי המשאית אינה נדרשת לחילוט מאחר וטרם הוחלט על הגשת כתב אישום. לכך מוסיף המבקש וטוען, כי הגם שהוא הבעלים של המשאית, העבודה בפועל נעשית על-ידי עובדי קבלן שלמבקש אין כל קשר אליהם וממילא גם שאין לו אחריות למעשיהם, ולפיכך - אין כל עילה לכל חילוט עתידי. לפיכך, לשיטת המבקש מקור סמכות תפיסת החפץ פקע מן העולם, וממילא שלא ניתן להמשיך להחזיק בו לצורך הצגתו כראייה בבית המשפט.
5. המשיבה מבקשת להמשיך ולהחזיק במשאית לצורך חילוט ולחילופין לצורך הצגתה כראייה בהליך משפטי.
6. יובהר כבר כאן, כי אין מחלוקת בין הצדדים על תקינות המנוף, היינו, שאין חשש כי בחפץ תבוצע עבירה בעתיד, וגם לא נטען כן על-ידי המשיבה.
7. ביום 12.7.18 התקיים דיון בבקשה.
8. בעקבות החלטתי שניתנה בסיומו של הדיון ובה הוריתי לצדדים לבוא בדברים ביחס לאפשרות להגיע להסכמה לשחרור הרכב בתנאים שנקבעו בפסיקה לשם הבטחת החילוט, הודיע המבקש לבית המשפט כי הוא יהיה נכון ליתן כל בטוחה שתבטיח את תכלית התפיסה אך לא יוכל לעמוד בתנאי ההפקדה. הוסיף המבקש וטען כי המשאית ממילא משועבדת לבנק לאומי כנגד חוב העומד כיום על כ- 200,000 ₪ (לטענה זו צירף המבקש אסמכתאות).

9. המשיבה שבה על התנגדותה להשבת המשאית, לרבות בתנאים.
10. לאחר שקראתי ושמעתי את טענות הצדדים ועיינתי בתיק החקירה, אני קובעת כי קמה עילה לתפיסת המשאית לפי סעיף 32 לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) [נוסח חדש], תשכ"ט-1969 (להלן: "חוק החיפוש").
11. חומר החקירה מקים חשד סביר לכך שהיתה התרשלות בהפעלת המנוף. מאחר וסעיף 32 לחוק החיפוש מתייחס לכך כי **בחפץ** נעברה עבירה, לא מצאתי לדון בטענת המבקש כי מי שאחראי על המנוף הינם עובדי הקבלן ולא הוא. מכל מקום, אציין כי עיון בתיק החקירה מלמד כי למבקש, כך על-פי החשד, היה חלק פעיל בהפעלת המנוף (לעניין זה אפנה למסמכים שסומנו על-ידי 1, 2, 3, 4, 7, 8, 9, 10, 12).
12. בנסיבות אלה, ולאור העובדה כי טרם נתקבלה החלטה בדבר הגשת כתב אישום ונוכח פרק הזמן, הקצר יחסית, ממועד תחילתה של החקירה ותפיסת המשאית, אינני מקבלת את הטענה כי מקור סמכות תפיסת המשאית פקע.
13. יחד עם זאת, מקובלת עלי טענת המבקש כי לנוכח הפגיעה בזכות הקניין, על בית המשפט לאזן בין זכותו הקניינית של המבקש, ובמיוחד כאשר מדובר בחפץ המשמש כמקור פרנסתו של המבקש, אל מול אינטרס החילוט ושמירת החפץ לצורך הצגתו כראייה בהליך משפטי.
14. האיזון שנקבע בפסיקה הינו בדרך של קביעת "חלופת תפיסה", בדמות קביעת שעבודים וערבויות מתאימות. במקרה בו תכלית התפיסה הינה חילוט, נדרשת גם הפקדה כספית לצורך השמירה מפני ירידת ערך (ר' לעניין זה בשפ 342/06 **חב' לרגו עבודות עפר בע"מ נ' מדינת ישראל**, (ניתן ביום 12.3.06, פורסם בנבו).
15. במקרה שלפנינו, נטען על-ידי המבקש כי שווי המשאית עומד על כ- 300,000 - 350,000 ₪ (ר' המזכר המצוי בתיק החקירה ואשר סומן על-ידי "13"). לא נשמעה מפי המשיבה כל טענה סותרת.
16. כמו כן, נטען על-ידי המבקש כי לקח הלוואה לשם רכישת המשאית וכי יתרת הלוואה עומדת על כ- 200,000 ₪. כאמור, המבקש תמך טענתו זו במסמכים, אשר הוצגו גם לעיון המשיבה לאחר הדיון שהתקיים בבקשה, וזאת בניסיון להגיע להסכמה. לכך הוסיף המבקש וצירף מסמכים המלמדים על יתרת חובה בסך של כ- 150,000 ₪ לבנק דיסקונט. גם מסמכים אלה הועברו לעיון המשיבה.
17. בעמדת המשיבה שהוגשה לבית המשפט לאחר הדיון ולאחר שהוצגו בפניה מסמכים אלה על-ידי המבקש, אין התייחסות לעניין זה.
18. לטעמי, אין במסמכים שהוצגו על-ידי המבקש והמלמדים על יתרת חובה לבנק דיסקונט כדי להשפיע על ערך הרכב לצורכי חילוט, באשר לא הוכח כי הרכב משועבד לכיסוי החוב לבנק דיסקונט. לעומת זאת, יש במסמכים שהוצגו המלמדים על יתרת חובה לבנק לאומי בסך של כ- 200,000 ₪ אשר לשמה שועבד הרכב לטובת הבנק כדי להשפיע על ערך הרכב לצורכי חילוט, שכן, המדינה ממילא לא תוכל לחלט מעבר למה שיש למבקש, ולעת הזו - זכותו של המבקש נסוגה מפני השעבוד לטובת הבנק. נתתי דעתי לכך כי במרוצת הזמן יתרת הלוואה תפחת, וממילא שהשווי לצורכי חילוט יהיה גבוה יותר.
19. בנסיבות העניין, ובמכלול כל השיקולים והאיזונים, אני קובעת כי המשאית תושב למבקש בכפוף

לקיומם של התנאים הבאים:

א. עיקול הרכב לטובת המדינה ואיסור דיספוזיציה אשר יירשמו במשרד הרישוי, ברשם המשכונות וברשם החברות.

ב. התחייבות עצמית וערבות צד ג' בגובה שווי המשאית, כל ערבות, וזאת להבטחת תכלית החילוט והשמירה על ערכה של המשאית.

ג. הפקדה של 30% משווי ההפרש שבין יתרת ההלוואה לבנק לאומי אשר לשמה שועבדה המשאית לבין שווי המכלית.

20. מובהר כי אין באמור משום היתר למשיבה להמשיך ולהחזיק במשאית מעבר לתקופה הקבועה בחוק החיפוש וכל טענות הצדדים שמורות להם ביחס לכל בקשה עתידית שתוגש על-ידי מי מהצדדים. עוד מובהר כי אין באמור כדי לשלול מן המבקש את הזכות לשוב ולעתור לבית המשפט להשבת התפוס ללא כל תנאי, ככל שיסבור שנתקיימו התנאים לכך.

ניתנה היום, ד' אב תשע"ח, 16 יולי 2018, בהעדר הצדדים.